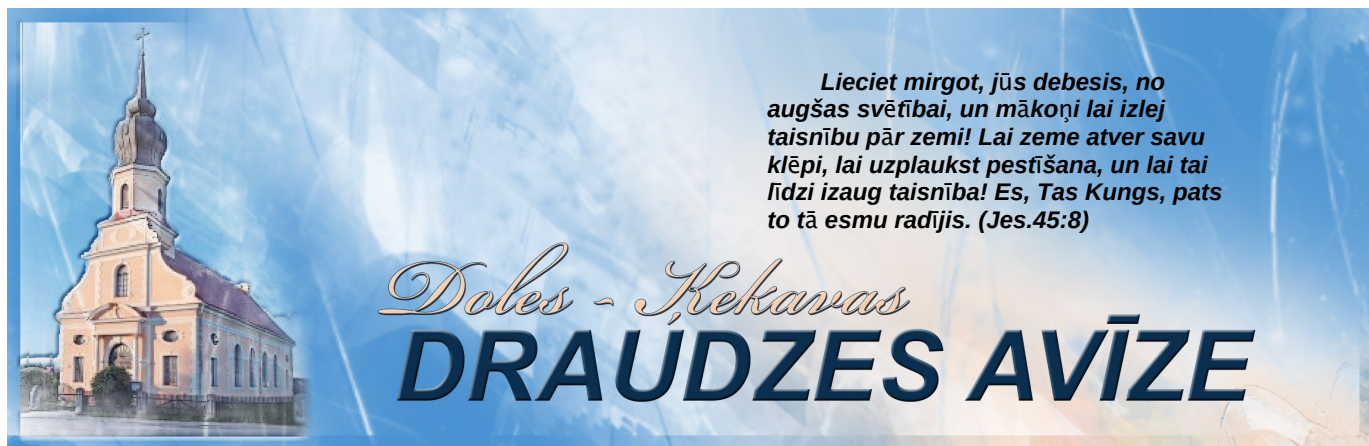

2010.gada novembris, Nr.4

Šajā numurā lasiet:

- 🔔 *Par cerību un Cerības festivālu*
- 🔔 *Intervija ar dr. priekšnieku Raiti Heniņu*
- 🔔 *Par krustu un kapiem*
- 🔔 *Kā mīlēt tuvāko*
- 🔔 *Piedzīvotais nometnē Zviedrijā*
- 🔔 *Iepazīsimies ar Bulduru draudzi!*

CERĪBA

Apustulis Pāvils vēstulē Korintiešiem 13.nodaļā raksta: „Tā nu paliek šīs trīs - ticība, cerība un mīlestība, bet lielākā no tām ir mīlestība.” Visvairāk parasti domājam par ticību, jo ar to var lielas lietas paveikt, un mīlestību, bez kuras, savukārt, nekam īsti nav jēgas. Mazāk esam domājuši par cerību. Kas tad ir cerība, ko tā dod, vai bez tās nevar iztikt?

Cerība saistīta ar nākotni, laiku, kas vēl priekšā. Tā kā šis laiks vēl nav redzams, tajā mēs varam iztēlē radīt daudz skaistu vīziju. Varam iztēloties, kā varētu būt. Bieži tas tiek darīts, piemēram, Vecgada vakarā, jo priekšā ir kaut kas jauns, un visi cer, ka tas būs arī kaut kas labs. Vismaz viens otram to novēlam. Slimnieki dzīvo no cerības atveseļoties. Kad zaudējam tuviniekus, ceram ar viņiem satikties mūžībā. Kad ejam uz vēlēšanām, ceram, ka jaunā valdība būs labāka par iepriekšējo. Bērni cer dzimšanas dienā vai Ziemassvētkos saņemt tieši to dāvanu, pēc kuras visvairāk kārojuši. Arī Baznīca dzīvo no cerības un Dieva žēlastības kopā.

Tomēr, raugoties atpakaļ, bieži vien jāsecina – daudz kas no cerētā nav piepildījies. Nav noticis gluži tā, kā es iztēlojos, vai arī reti piepildās tieši tas, kas bijis iecerēts.

Kā būtu, ja mēs biežāk vaicātu Dievam: „Kādu Tu redzi manu nākotni? Ko Tu savā gudrībā man novēlētu? Kas ir tās vīzijas, cerības, kuras Tu gribētu svētīt un piepildīt?” Bībele māca cilvēkam

savus sapņus, vēlmes un projektus likt Dieva rokās. Iespējams, sadzirdot Dieva atbildes un tās īstenojot dzīvē, būtu mazāk vilšanos, nepiepildītu sapņu, zaudējuma sāpju. Mazāk mūsu dzīvē būtu secinājumu: neizdevās, gribēju kā labāk, iznāca kā vienmēr, mazāk nopūtu, bezcerības, raugoties nākotnē.

Taču tas ir jāmācās. Jāmācās iepazīt Dieva gribu, saklausīt Viņa balsi un atšķirt to no citām. To ir grūti izdarīt, ikdienā neveltot nošķirtu laiku Dievam, lūgšanai, Bībeles un kristīgas literatūras lasīšanai, sadraudzībai ticības māsu un brāļu vidū. Paldies Dievam, mūsu zemē nav nekādu šķēršļu, lai apmeklētu baznīcu, dievkalpojumus. Ir pat Kristīgais radio, kristīgas TV pārraides, kristīgi interneta portāli. Baznīcas ir atvērtas, cilvēki tajās tiek gaidīti. Bībele ir lasāma latviešu un citās valodās. Mācītāji ir brīvi pieejami. Un šoruden Latvijā tiek organizēts pat īpašs Cerības festivāls! Varētu teikt tāpat kā pirms Dievgalda: „Nāciet, viss ir sataisīts!” Tomēr nereti cilvēks labāk ir gatavs izmēģināt visu ko citu un ilgi maldās pa dzīves labirintiem, iegūstot daudz punu un zilumu, kamēr notiek vissvarīgākā izšķiršanās un sirds apņemšanās – viss, pietiek, es lieku savu cerību uz Dievu! Pietiek tukšu ilgu un maldu, lai Dievs dod to, kas var nest patiesu svētību un paliekošu prieku!

To arī šajā rudenī novēlu ikvienam - atrast drosmi, spēku un gudrību savu cerību nākotnei vienmēr meklēt Dievā!

Draudzes mācītājs Raivis

Kristiešu cerības simbols – enkurs - reprezentē nelokāmību un drošību. Tas bieži attēlots piejūras pilsētu un iestāžu ģerboņos. Enkurs simbolizē stabilitāti, spēku, cerību un apdomību, jo vētrainā jūrā notur kuģi uz vietas. Agrīnie kristieši izmantoja enkuru arī kā slēptu krusta zīmi un bieži to attēloja uz zīmogiem, logu vitrāžās un tetovējumos.

No 5.-7. novembrim Rīgā, Arēnā Rīga notiks Cerības festivāls.

Cerības festivāla mērķis ir līdzdalīt pēc iespējas lielākai daļai Latvijas iedzīvotāju – neatkarīgi no vecuma, tautības, sociālā statusa, ticības vai politiskās pārliecības – uz vēsturiska kristīgo vērtību pamata balstītu vēsti par cerību.

Festivāla muzikālā daļa būs ļoti daudzpusīga. Piedalīsies daudz atzīti un iecienīti mūziķi - Ieva Akurātere, Trīs Tenori (Guntars Ruņģis, Miervaldis Jenčs, Nauris Puntulis), Ingus Pētersons, Artis Gāga, Jānis Kurševs, Valdis Indrišonoks ar grupu, grupa Vēstniecība, grupa Sliekšņi un griesti, Railī Orrava un Jāņa Maslovskā vadītais Rīgas Gospelkoris, Rīgas Doma zēnu koris, kā arī talantīgākie Ukrainas, Baltkrievijas, Lietuvas un Igaunijas mūziķi. Uz skatuves kāps lielisks džeza pianists Hantlijs Brauns no Jamaikas, ģitāras virtuozs Deniss Agadžanjans no ASV, “Grammy” un “Dove” balvu ieguvējs, mūziķis Maikls V. Smits un vēl daudzi citi. Kopkorī balsis apvienos ap 800 dziedātāju no visas Latvijas, kā arī būs iespēja baudīt mūziku simfoniskā orķestra izpildījumā.

Katru vakaru programma sāksies plkst. 18:30, bet katru vakaru priekšnesumi mainīsies. Tiks nodrošināts tulkojums vienlaicīgi igauņu, lietuviešu, krievu un zīmju valodās. Ieeja uz visiem festivāla pasākumiem ir bez maksas. Katrā no festivāla vakariem plānots uzņemt 10 000 dalībnieku ne tikai no Latvijas, bet arī no citām Baltijas valstīm. Festivāla dalībnieku skaits nav atkarīgs tik ļoti no reklāmas, kā no kristiešiem, kuri aicina [savus draugus](#), kolēģus un kaimiņus nekristiešus. Gluži kā Jēzus māceklis Andrejs, kurš pie Jēzus atveda savu brāli Pēteri, tā arī kristieši uz pasākumu aicināti atvest savus draugus.

Savās pārdomās par cerības tēmu dalīsies leģendārā un pasauleslavenā evaņģēlista Billija Grehema dēls [Franklīns Grehems](#). Sludinātājs [F. Grehems](#) jau kopš 1989. gada ar vēsti par cerību ir uzrunājis vairāk kā 4,8 miljonus cilvēku dažādās pilsētās, sākot no Johaneshurgas Dienvidāfrikā līdz Tallinai, Igaunijā. Franklīns ir sarakstījis vairākas

grāmatas un, līdztekus sludināšanai, šobrīd vada starptautisko labdarības organizāciju [«Samarieša soma»](#) un [Billija Grehema Evaņģēlisko Asociāciju](#).

Cerības festivāls ietver ne tikai koncertus trijās festivāla dienās. Viens no Festivāla svarīgākajiem sociālajiem projektiem ir atbalsts vasaras nometnēm, kuras paredzētas bērniem no maznodrošinātām ģimenēm. Cerības festivāla ietvaros starptautiskā organizācija „Samarieša soma” kopā ar dažādu konfesiju kristīgajām draudzēm veic labdarības akciju, piegādājot 56 000 dāvanu bērniem Latvijā. Dāvanas, kuras komplektējušas ģimenes no dažādām valstīm, saņems gandrīz 8 miljoni bērnu vairāk kā 130 valstīs pasaulē. Daudziem bērniem tā var būt pirmā dāvana viņu dzīvē.

Cerības festivālu organizē Billija Grehema Evaņģelizācijas asociācija (BGEA, www.billygraham.org) kopā ar vairāk nekā 500 Latvijas kristīgajām draudzēm.

23.oktobrī Rīgā jau notika Cerības festivāla pasākums bērniem, ko apmeklēja ap 6000 bērnu no visas Latvijas. Pasākumā ar bērniem spēlējās klauni un kustīgi Āfrikas zvēri. Varenaiss bērnu koris (ap 100 dalībnieku no dažādām draudzēm) aicināja ikvienu dziedāt līdzi, bet mīmu priekšnesumi lika smieties gan maziem, gan lieliem. Noslēgumā varēja noskatīties izrādi „Puzzle”, kur galveno aktieri, mazo Nikiju, brīnumkastēs runājošās rotaļlietas pamācīja dzīves gudrībās. Katrs bērns promejot saņēma arī organizācijas „Samarieša soma” sarūpēto dāvanu.

PALDIES

Ķekavas novada domei

un Doles-Ķekavas draudzei

***par iespēju nokļūt uz pasākumu 23.oktobrī
ar autobusu – to izmantoja 30 bērnu - no mūsu
draudzes un citi mazie ķekavieši un
daugmalieši, kā arī 10 pieaugušie.***

***Gatavosimies, brauksim un aicināsim līdzi
savus radus, kaimiņus, darba kolēģus, paziņas,
studiju biedrus, draugus uz pasākumiem arī
5., 6. un 7.novembrī Arēnā Rīgā!***

***Lūgsim par viņiem un par festivālu, lai tas
nestu svētību mūsu zemei un tautai, arī mūsu
novadam un draudzei! Vairums cilvēku pieņem
savā sirdī Kristu, pateicoties tieši radu,
draugu vai paziņu rūpēm!***

**Vairāk informācijas par Cerības festivālu –
mājaslapā www.ceribasfestivals.lv**

RAITIS HENIŅŠ – MAZLIET PAR SEVI, DAUDZ PAR DIEVU UN DZĪVI

- *Nopietns, lietišķs, iekšēji vērstu ticību.*
- *Laipns, patiess. Vīrs īstajā vietā – gan kalpot, gan pieaugt ticībā.*
- *Kluss, nosvērts, nav ārišķīgs un uzbāzīgs...*
- *Es viņu nepazīstu.*
- *Lieki nerunā, bet rīkojas.*
- *Lēnprātīgs, pazemīgs, līdzsvarots.*
- *Piemērs kā kristietis, zinošs, lasošs, izsmelošs.*
- *Savs viedoklis, savs spriedums.*
- *Viens no retajiem vīriešiem mūsu draudzē.*
- *Kavē dievkalpojumus.*
- *Labsirdīgs, labestīgs.*
- *Labs draudzes priekšnieks, saimniecīsk.*
- *Interesants. Sportīks.*
Reizēm nevar saprast, vai viņš joko vai runā nopietni.

Tās ir dažu aptaujāto draudzes locekļu domas par mūsu draudzes priekšnieku RAITI HENIŅU. Lūdzu, lai viņš mūs iepazīstina ar sevi un padalās savā ticības pieredzē.

Skolas, izglītība...

Liepājas 6.vidusskola, Kandavas tehnikums - vidējā tehniskā, LU-bakalaura grāds, RTU – maģistra grāds.

Intereses skolas laikā...

Tehnika, sports, foto.

Ģimene, mājas, darbs...

Esmu precējies, ir meita, dzīvoju Ķekavā, darbs Rīgā - komercitelpu iznomāšana, apsaimniekošana.

Sastapšanās ar Dievu...

Daudz dzirdētas brīnišķīgas liecības par to, kāda daudziem kristiešiem bijusi pirmā sastapšanās ar Dievu, kā Viņš brīnumainā veidā izmainījis viņu dzīves. Manā gadījumā šāda pēkšņa sastapšanās nav bijusi, jo Dieva klātbūtni un vadību savā dzīvē esmu izjutis vienmēr. Atceroties bērnības sajūtas, varu teikt, ka Dieva klātbūtne man ir bijusi vairāk neapzināta, tās ir sajūtas, ka par tevi vēl kāds rūpējas, izņemot vecākus, bet īsti

neapzinies, kas tas ir. Bērnībā par Dievu man mācīja ļoti maz, vienīgi tik daudz, cik vecmāmiņa retu reizi pastāstīja. Šodien saprotu, ka ar to, iespējams, pietika, lai es turpmāk vēlētos uzzināt vairāk un vairāk par to, kā Dievs radījis šo brīnišķīgo pasauli un darbojas tajā joprojām, par ko nekad neesmu šaubījies. Tā iespējams ir iedzimta, pārmantota - iemantota pārlicība.

Kalpošana...

Mana kalpošana sākās 2000.gadā. Sākotnēji pildīju draudzes priekšnieka vietnieka pienākumus, bet vēlāk draudzes priekšnieces Mērijas slimības dēļ nācās stāties priekšnieka amatā. Toreiz, jāsaka tā, biju mēreni apjucis par tādu iespēju, jo nebiju to „plānojis”. Tagad uzskatu, ka tā bija Dieva dotā iespēja kalpot ar tām zināšanām un prasmēm, kuras man piemīt. Pēc manām domām, ticība un garīgums ir tikai tukša čaula, ja tām neseko darbi - kalpošana. Kalpot iespējams ne tikai draudzē vai baznīcā, šim jēdzienam ir daudz plašāka nozīme.

Amats - draudzes priekšnieks. Pienākumi, atbildība. 19 gs. sākumā draudzes priekšnieks (patrons) Dolē bija muižkungs, kurš izvēlējās arī mācītāju. Praktiski tikai viņa lēmumi tika arī īstenoti un viņš noteica dolēniešu (pagasts Ķekava un Doles sala) garīgo dzīvi, kas cieši bija saistīta ar reālo sadzīvi...

Svarīgākais draudzes priekšnieka uzdevums ir nodrošināt draudzes garīgo darbu atbilstoši LELB Satversmei. Vienkārši runājot, ja draudzes mācītāja uzdevums ir dievkalpojumu, kristību, iesvētību u.c. svētdarbību norise, tad priekšnieks rūpējās par to, lai būtu

kārtībā materiālā puse un tas viss varētu notikt. Ir iespējama situācija, ka Ķekavas novada priekšsēdētājs var būt draudzes priekšnieks, kas būtu līdzvērtīgi tam, kā 19.gadsimtā muižkungs bija draudzes priekšnieks, bet toreizējā situācija no mūsdienām atšķiras ar to, ka vietējā vara ar baznīcu nav vienota un jebkādu līdzekļu novirzīšana baznīcai iespējama tikai likumā paredzētajā kārtībā. Pēc likumdošanas baznīcai ir

tieši tāds pats juridisks statuss kā jebkurai citai organizācijai pašvaldības teritorijā.

Pēc manām domām, par garīgo dzīvi Ķekavā jā rūpējas mācītājam, kura darbību jānodrošina ar atbilstošu finansējumu no pašvaldības vai kādas citas puses. Ir situācijas, kad garīgās dzīves vadību labprāt vēlas uzņemties politiķi, bet šādi gadījumi bīstami ar to, ka Dieva vārda sludināšana pamazām sajaucas ar politisko ideoloģiju un tās interesēm.

Pienākumi baznīcā un garīgā dzīve...

Cilvēkam dzīvē nākas apvienot vairākas lietas un pienākumus, ar to ikviens ir sastapies. Mācību laiks man bija labs treniņš tam, kā jāplāno darbi un pienākumi, lai viss tiktu paveikts. Uzskatu, ka pienākumi, kuri man jāveic, ir garīgās dzīves sastāvdaļa. Ja salīdzina ar izglītības procesu, tad tie ir praktiskie darbi, kas atbilst kādai iepriekš apgūtai teorētiskajai daļai, jo pienākumi, kuri man jāveic, galvenokārt saistīti ar dažādiem cilvēkiem, ar kuriem jāatrod kopīga valoda. Esmu konstatējis, ka Dievs vienmēr rūpējas par to, lai cilvēkam būtu laiks, ko veltīt lūgšanām, vienīgi ja cilvēks pats to vēlas...

Kristīgais pasaules redzējums iepretim sadzīviskajām situācijām...

Materiālo pasauli Dievs radījis uz garīgās pasaules bāzes, garīgā pasaule ir reālāka nekā ikdienā mums to pieņemts uzskatīt. Diemžēl cilvēkiem, kuri nav kristieši, ar racionāliem paņēmieniem to nevar pierādīt, jo tas balstās uz ticību. Uzskatu, ka nav nepieciešams savienot to, ko jau Dievs ir savienojis, tikai reālā, sadzīviskā vide jāuztver caur kristīgas attieksmes prizmu. To izdarīt nav viegli un ne vienmēr tas izdodas, bet šo skatījumu mēģinu attīstīt un veidot kā paradumu, pie kura nav īpaši jāpiedomā, bet kurš darbojas pats no sevis.

Ķibeles – pārbaudījums vai iespēja sevi iepazīt...

Jāsāk ar to, ka ne viss, ko pieņemts saukt par ķibelēm, ir ķibeles. Ir audzinošas un izglītojošas ķibeles, kuras attīsta profesionālās u.c. iemaņas. Piemēram, nenolikt eksāmenus nozīmē atkārtotu gatavošanos, vai arī nekvalitatīvi izpildītu darbu nepieciešams pārstrādāt, iespējams, ar daudz lielāku piepūli un laika patēriņu. Pazemināšana amatā reizēm rada paaugstinātu motivāciju pierādīt, ka šos pienākumus tomēr vari izpildīt labāk par citiem un tiecies uz to. Ir tādas ķibeles, kuras paši ar savu rīcību vai bezdarbību esam radījuši, var teikt - jāstrebj putra, ko pats esi

savārijis. Beigās paliek tikai pavisam neliela daļa ķibeļu, par kurām zināms vienīgi Dievam, un tās var pārvarēt, ja Viņam uzticamies.

Dievs runā...

Pie sevis esmu pieredzējis Dieva uzrunu divos veidos. Viens veids - caur cilvēkiem, kurus es satieku, bet otrs - caur savu iekšējo sirds balsi, kurā Dievs mani uzrunā un dod padomus, kā rīkoties pat vissarežģītākajās situācijās. Pirmajā gadījumā, pēc kādas lietas, par kuru esmu lūdzis, it kā nejauši satieku cilvēku, kurš nepārprotami ir atbilde vai turpinājums manai lūgšanai. Tādos gadījumos gribas jautāt šim cilvēkam, kā uzdevumā tu nāc, kas tevi sūtīja? Tas nav brīnums, tā ir normāla parādība cilvēkam, kurš lūdz Dievu! Ja gribam par to brīnīties, tad jāsāk no paša sākuma - mana piedzimšana, vai tad tas nav brīnums?

Palikt divatā ar Dievu, būt gatavam uz klausīt Dieva balsi...

Domāju, ka palikt ar Dievu divatā ir nepieciešams katram kristietim, tas ir kā pārbaudes tests skolā, vai tavas kristīgās darbības ir bijušas, no visas sirds ļaujoties uz to Kungu, vai tikai formāla reliģiska rituāla izpilde. Uzskatu, ka vislabākais veids kā Dieva balsi uz klausīt, ir - paliekot ar Viņu divatā. Svarīgākais ir Viņam uzticēties, nemēģināt būt labākam nekā patiesībā esi, un tad atradīsi atbildes uz visiem jautājumiem.

Uzticēties un uzdrošināties...

Vispirms pilnībā jāatzīst, ka Kristus ir augstākā autoritāte, kuram pieder vara pār neredzamo un redzamo pasaules daļu un par Viņu varenāks nav neviens, lai gan dažreiz mēs apzināti vai neapzināti apšaubām to. Tātad, ja Kristus ir mūsu pats lielākais „priekšnieks”, tad kāpēc nevērsties tieši pie Viņa? It sevišķi tad, ja Viņš mūs pie sevis aicina. Uzrunājot Dievu, nav nepieciešama uzdrošināšanās, tā pat psiholoģiski var traucēt. Tas ir tā, ka ievēlam dziļi gaisu un tad speram soli Viņa virzienā un saspringti domājam - kas būs, tas būs. Dievam tas nav vajadzīgs, savu drosmi varam pataupīt, ejot uz darba interviju. Galvenais ir pilnībā ļaunties uz Dieva vārdu, tad būs arī uzticēšanās.

Sasniegt pašlāvību uz Dievu...

Domāju, ka tikai studējot Svētos rakstus un dzirdot citu cilvēku liecības par to, kā Dievs izmainījis viņu dzīves, nepietiek, lai sasniegtu pašlāvību uz Dievu. Tas ir stāvoklis, kad Svētais

Gars darbojas tevī un tu par to esi pilnīgi drošs. Svētajos rakstos viss ir pateikts - ka lūdzot ticībā uz to Kungu, Svētais Gars sāk darboties tevī, un citas receptes nav. Protams, grūti sasniegt pilnīgu un dziļu pašlāpību uz Dievu, ja tanī pašā laikā gribam pašauties, piemēram, uz amuletu, kurš ir mūsu svārku kabatā.

Noturēt sevī mieru, mīlestību, lēnprātību...

Domāju, ka pirmkārt pasauli jāmēģina uztvert caur kristīga cilvēka acīm. Galvenais, nevajag mēģināt sevī kaut ko ar varu noturēt, tas rada trauksmi un nemieru. Mieram, mīlestībai un lēnprātībai nepieciešama brīva, neuzspiesta vide, šīs īpašības attīstās pamazām, bet stabili un neatgriezeniski. Apkārtējā vide, kurā mēs dzīvojam, nemitīgi rada mūsos nemieru un satraukumu, uz to jāmacās reaģēt ātri, bet bez satraukuma. Pēc manām domām, satraukuma iemesls lielā mērā ir mūsu nepacietība. Sabiedrības modelis mums nosaka noteiktu dzīves režīmu - cik gados tev jāiegūst izglītība, kā jāveido karjera, kad ir pēdējais laiks apprecēties utt., vai arī salīdzināšanās ar citiem, piemēram, darba kolēģim ir lielāka alga nekā man. Tas viss mūsos rada nepacietību un nemieru. Dieva atbilde uz cilvēka lūgšanām ir individuāla, tikai viņam domāta un īstajā laikā. Bieži vien Viņš mums dod vairāk nekā esam prasījuši. Nenovērtēsim par zemu Dieva iespējas, Viņam iespējams viss!

Grāmatas...

Mani interesē un es lasu grāmatas, kurās netiešā veidā vēlreiz gūstu apstiprinājumu tam, ka šo pasauli ir radījis Dievs. Šādas grāmatas ir par zinātniskajiem pētījumiem un atklājumiem. Lai cik sarežģīta un vienkāršam cilvēkam nesaprotama būtu kodolfizika, zinātnieki tomēr atzīst, ka viņi ir kā bērni, kuri spēlējas acīm neaptveramā milzīgā smilšu kastē, kur pa reizēm izdodas izveidot kādu nelielu smilšu kūku. A. Einšteins ir teicis: „Dievs integrē empīriski”, atzīstot to, ka viņam, kā visu laiku dižākajam matemātiķim, tas nekad nebūs pa spēkam.

Paldies par tik izsmeļošām atbildēm - bagātīgs materiāls pārdomām!

Paldies par labiem jautājumiem, uz kuriem bija prieks atbildēt!

*Ar Doles-Ķekavas ev.lut. draudzes priekšnieku
Raiti Hennihu sarunājās Sandra Vancāne*

KĀ MĪLĒT TUVĀKO

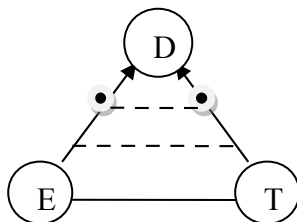
Ja kāds, kas vēlas uzzināt kaut ko par Evaņģēliju, jums prasītu: „Par ko ir šī grāmata, par ko ir šī Labā vēsts?”, mēs droši vien atbildētu: „Par mīlestību pret Dievu un tuvāko”, jo mīlestībā ir piepildīta visa bauslība un pravieši (Mt.22:40). Un tad, ja viņš tev jautātu: „Kāpēc tu gribi mīlēt savu tuvāko, un par ko viņu mīlēt?” Izskatās, ka šis gadījums ir viens no tiem, kad gribētos šim cilvēkam ieteikt, lai izlasa Evaņģēliju, un tad jau sapratīs. Bet kā tad īsti Evaņģēlijs atbild uz šo jautājumu? Kristus neredzami vēlas iemānot katrā mūsu tuvākajā, bet Kristū Dievs, tāpēc - mīlestība pret tuvāko, ir ceļš, kas ved pie mīlestības pret Dievu. Bet kā mīlēt savu tuvāko? Kā tas ir jādara? Ja nu cilvēks vēlas mīlēt savu tuvāko, kā Kristus to ir nolīcis, bet neprot; mīlestību taču nevar vienkārši no sevis „izraut”. Katram kristietim šis noteikti ir pats svarīgākais jautājums un atbilde, jo Bībele, Dieva Vārds, savā pamata būtībā sludina mīlestību, un mīlestība ir kristietības pilnība.

Par kādu mīlestību īsti ir runa? Evaņģēlijā mēs varam izlasīt par Pētera mīlestību, kad, uzsilstot asinīm, viņš solās atdot savu dzīvību par Jēzu, bet pēc pāris stundām, asinīm atdziestot, apgalvo, ka nepazīst Kungu (Mt.26:33-35;74). Svētu mīlestību pret tuvāko ir jāsmēļas no Evaņģēlija, savukārt Evaņģēlijs saka, ka cilvēkam ir jāpārņem par jauno cilvēku, kas ir no Gara, un vecais cilvēks, kas ir miesīgs, ir jāpiesit krustā, jeb, citiem vārdiem, ir jāizvēlas garīgās prioritātes dzīvē par vissvarīgākajām (Rom.8:12-14). Jaunā cilvēka īpašībām ir jābūt jaunām. Cilvēka krišana (Ādama atkrišana no Dieva) pakļāva viņa pēcnācēju sirdi miesas iegribām. Evaņģēlijs atbrīvo sirdi no šī gūsta, no šīs vardarbības, nododot sirdi Svētā Gara pārvaldībā. Svētais Gars iemācīs svēti mīlēt tuvāko. Tas, kas dabiskā veidā spēj kvēli mīlēt savu tuvāko, tas ir spiests pielikt krietnas pūles, lai mīlētu tā, kā pavēl Evaņģēlijs. Miesiska mīlestība pretojas

Debesīm un Svētajam Garam, jo Gars pieprasa miesas krustā sišanu.

Jaunais ietērs – Kristus: „Jo jūs visi, kas esat kristīti Kristus Vārdā, esat tērpušies Kristū” (Gal.3:27). Jaunais ietērs – Svētais Gars: „Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis ir gars” (Jņ.3:6). Vadoties pēc Evaņģēlija, sākumā jāatmet ienaidis, ļaunatminība, dusmas, tiesāšana un viss, kas ir tiešā pretrunā ar mīlestību. Evaņģēlijs liek lūgties par ienaidniekiem, svētīt tos, kas nolād, darīt labu tiem, kas jūs ienīst, atstāt tuvākajam pilnu mēru mīlestības, lai arī ko viņš jums nenodarītu. Nepietiek tikai ar patiku izlasīt Evaņģēlija noteikto un pajūsmot par valodu, kādā tas jūs uzrunā. Diemžēl daudzi pie tā arī paliek. Kad esi pieķēries pie Evaņģēlija noteiktās Patiesības pildīšanas, tad no visa spēka pretojies pret tavas miesīgās sirds pārvaldnieku. Tās pakļāvēji – tevis paša miesīgais stāvoklis, kuram tu es pakļauts ar savu miesu un asinīm. Miesīga domāšana - tā ir kritušā cilvēka taisnība, un tā tev pieprasīs, lai tu nezaudē savu godu un citas miesīgas priekšrocības, lai tu aizstāvi tās. Tad ar lielu pārliecību ir jāiztur neredzamā cīņa, kuru vada Evaņģēlijs, kuru vada Pats Kungs. Dažreiz šķietami skarbā patiesība ir tāda, ka ir jāupurē viss, lai piepildītu Jēzus vārdus (Mt.16:24). Bet svarīgi ir saprast to, ka ar tevi ir Kristus – ir jācer uz uzvaru! Un daudzās lietas, kuras tik ļoti patīk, mūs pietur pie miesiskas mīlestības. Labāk aizgriezies no tām - to pieprasa Kungs; ne to, lai tu atstātu sevi bez mīlestības vai mīlotajiem, bet lai tu atraidītu miesisku mīlestību, grēka piemaisījuma sabojātu. Labāk izvēlies pieņemt garīgu mīlestību - tīru, svētu, kas ir Evaņģēlija piepildījums. Kas izjūt garīgu mīlestību, bieži ar riebumu atskatās uz miesīgo mīlestību kā uz mīlestības izkropļojumu. Izlūdzot Kungam uzvaru, izjutīsi arī garīgu mīlestību pret ienaidnieku.

Patiesa tuvākmīlestība tiek balstīta ticībā uz Dievu (Jņ.17-21-22).

Šajā grafiskajā attēlojumā var redzēt, kā izpaužas tuvākmīlestība, kad kāds (E) lūdz Dievu (D) par savu tuvāko (T), proti, šis gadījums attēlo divu kristiešu tuvākmīlestības attīstību, kad viens lūdz par otru, un, tuvojoties Dievam, brāļi un māsas tuvojas viens otram.

Samierināšanās un uzticība Dievam pārvar miesisko mīlestību. Tātad miesiskā mīlestība dzīvo pēc pašas uzskatiem un neticības. Kā man sākt mīlēt savu tuvāko ar svētu mīlestību? Dari, ko vari, noderīgu saviem tuvākajiem un ko atļauj likums taviem mīļajiem, bet vienmēr tos nodod Dievam, un aklā, miesīgā mīlestība pārvērtīsies daudz garīgākā, saprātīgākā un svētākā. Ja tava mīlestība ir nelikumīga aizraušanās, tad noraidi to. „Kad tava sirds nav brīva,” saka Svētītājs Ignātijs Brjančaņinovs, – „tā ir kaislīga aizraušanās, kad tava sirds ir gūstā, tā ir neprātīgas, grēcīgas kaisles pazīme”. Svēta mīlestība – tīra, brīva, visa Dievā – tā ir Svētā Gara darbība (1.Jņ.4:13).

Izrādi cieņu tuvākajam kā Dieva līdzībai, jo pēc Savas līdzības mūs Viņš ir radījis (1.Moz.1:27) – cieņu tavā dvēselē, kas ir neredzama citiem, redzama vien tavai sirdsapziņai. Tavas mīlestības dāvanas lai paliek citiem apslēptas un ir redzamas tikai tavam garīgajam cilvēkam (Mt.6:2-3). Izrādi cieņu tuvākajam, neskatoties uz vecumu, dzimumu, sabiedrisko stāvokli, un pamazām sirdī parādīsies svēta mīlestība. Šīs mīlestības cēlonis nav tava miesa un asinis, ne jūtu bangas, bet Dievs. Un aklam, spītīgajam, cilvēkam ar saprāta traucējumiem, zīdainim, uzskaitē esošam noziedzniekam un elku pielūdzējam izrādi cieņu kā Dieva līdzībai. Tev nav daļas gar viņa nevarēšanām un nepilnībām. Pielūko labāk, lai tev nav mīlestības trūkuma (Mt.7:3-4).

Izrādot cieņu kristietim, izrādi cieņu Kristum, Kurš mīt viņā un Kurš mūsu pamācībai ir sacījis un vēl teiks pie mūsu mūžības sliekšņa: „Tad Ķēniņš atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (Mt.25:40). Kas ieiet tuvākmīlestībā, ieiet mīlestībā pret Dievu, bet ja tu domā, ka mīli Dievu, bet tavā sirdī mīt kaut kas ļauns kaut pret vienu cilvēku, tad tu esi rūgtā sevis paša paaugstināšanās (1.Jņ.4:20-21).

Kristietības pilnība – pilnīga mīlestība pret tuvāko. Pilnīga mīlestība pret tuvāko – mīlestība pret Dievu. Kas ir tuvākais? Tas cilvēks, kas dotajā brīdī ir tev fiziski blakus.

*Materiālu sagatavojis **Gints Graudiņš**,
izmantojot Svētītāja Ignātija Brjančaņinova
grāmatu „Askētiskās pieredzes”*

KRUSTS KRISTĪGAJĀ PASAULĒ

„Un Viņš, savu krustu nesdams, gāja uz vietu, ko sauc par pieres vietu, ebrejiski Golgatu. Tur tie Viņu sīta krustā...”

Cilvēce krusta nozīmi mantojusi no tā brīža, par kuru raksta Jāņa evaņģēlijs. Šis krusta nesējs un krustā sistais bija Jēzus Kristus, Dieva Dēls. Viņš krustu nesa aiz mīlestības pret cilvēci, lai caur savu krusta nāvi atpestītu cilvēkus no grēka, tāpēc kopš Lielās Piektdienas krusts kā simbols kļuvis svēts visai kristīgajai pasaulei. Tajā viss top stiprināts, svaids Kristus spēkā, Trīsvienīgā Dieva vārdā. Krusts – Kristus piemiņas un ciešanu zīme, ne izmisuma, bet garīga spēka un uzvaras simbols: labā uzvara par ļauno, gaismas pār tumsu un dzīvības pār nāvi. No krusta nāk Dieva spēks un vara, patiesība un žēlastība, kādu Viņš atklāja Jēzū Kristū. Krusts cauri laikiem nes sevī glābšanas vēsti, jo caur savu Dēlu Jēzu Kristu, krustā sisto un augšāmcelto, Dievs ir īstenojis pestīšanu. Krusts ir tas, pie kā mūsu grēki tika izpirkti, apliecinot pašaižiedzīgu beznosacījumu mīlestību. Atveidojot krusta zīmi, mēs apliecinām savu ticību uz Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu un uz to, ka Kristus ar savu nāvi pie krusta mūs ir izglābis. Krustu mēs nesam pie krūtīm, to liekam baznīcu torņu smailēs un uz altāra, kā arī novietojam uz mūžībā aizgājušo kapu kopiņām. Personu, lietu svētīšana, pārmetot krustu, ir nozīmīga baznīcas svētības zīme. Pret krustu kristieši izturas ar cieņu un dievbijību. Izrādot necieņu šim simbolam, mēs noniecinām, zaiņojam pašu Dievu.

Šīs pārdomas par krustu man radās, redzot pie kapsētām izmestos kapu krustus. Ļoti

bieži redzama necienīga izturēšanās pret kapu vietas krustiņiem, kas apbedīšanas laikā uzlikti uz kapa, bet vēlāk, uzliekot kapa apmalīti vai pieminekli, krusts tiek izmests atkritumos vai mētājas ārpus kapsētas. Šie krusti apbedīšanas brīdī ir mācītāja svētīti mūsu aizgājušajiem tuviniekiem. Kapu krusts arī apliecina mirušā

piederību Dievam. Daudz esmu meklējis dažādos ziņu avotos par to, ko darīt ar šo no kapa noņemto krustu. Uzzināju, ka, piemēram, pareizticīgie mēdz krustu sazāgēt, sadedzināt un pelnus ierakt zemē. Interesējos arī pie akmeņkaļiem, kas uzstāda kapu pieminekļus un apmalītes - kur piederīgie liek kapu krustus. Atbilde – turpat, kur visi, aiz kapu sētas. Man radās doma, ka uzliekot kapu apmali, krustu vispirms var gulēt ierakt virs kapa un tad likt apmali un izveidot kapa kopiņu. Ja krustu noņem pēc dažiem gadiem, tad to var ierakt blakus kapam vai sazāgēt un sadedzināt ārpus kapiem un pelnus aprakt pie aizgājēja kapa vai ierakt citur zemē. Šī darbošanās būs mīlestības, pārdomu un tuvības brīdis ar aizgājēju. Pārrunās ar man ļoti pazīstamu akmeņkali viņš šo ideju sāka īstenot. Atsauksmes no piederīgajiem ir ļoti labas.

Cienīsim krusta zīmi un izturēsimies ar cieņu pret mirušajiem, viņu atdusas vietām un kapu krustiņiem!

Sagatavojis Konrāds Prūsis

NOMETNE ZVIEDRIJĀ

Nedaudz pastāstīšu par nometni Zviedrijā, kurā šovasar jūlijā piedalījāties 14 jaunieši - 5 no Ķekavas, 1 no Daugmales, 1 no Baložiem, 5 no Katlakalna un Gints un Ieva kā grupas vadītāji. Dalība nometnē bija iespējama, pateicoties jau daudzus gadus ilgušajai sadarbībai ar mūsu draudzi - Bordesholmas draudzi Vācijā, kura regulāri rīko nometnes Zviedrijas dienvidos. Šajās nometnēs Ķekavas un Katlakalna draudžu jaunieši piedalījušies jau vairākkārt. Paldies Manfrēdam Osbāram kā iniciatoram un Ķekavas pagasta padomei kā līdzfinansētājiem!

Ceļā devāmies piektdien no rīta puses, pēc svētbrīža Doles-Ķekavas baznīcā, ar autobusu uz Klaipēdu un tad ar prāmi uz Zviedriju.

Zviedrijā mūs sagaidīja Manfrēds un Matiass, kuri nogādāja mūs nometnes vietā. Mūs uzņēma patiešām jauki, iepazīstināja ar nometnes darbiniekiem un izrādīja apkārtni. Pirmais iespaids par nometnes vietu bija ļoti interesants – divas nedēļas gulēt teltī, ēst zem klajas debess un mazgāties aukstā dušā. Bet, protams, ar to visu mēs ātri apņēmām.

Pirmā diena sākās ar gardām pusdienām un sarunām ar vāciešiem. Mani, Ievu un Alanu intervēja viens no nometnes darbiniekiem (viņš bija atbildīgs par futbolu), kur mums uzdeva

dažādus jautājums par to, kāpēc mēs te esam un ko sagaidām no nometnes. Pēc neilga laika ieradās arī pārējie nometnes dalībnieki, tad visi devāmies uz pirmo vakara svētbriķi, kas notika lielā šķūnī. Tā bija vieta, kura visvairāk atšķīrās no pārējās nometnes. Tur varēja gan slavēt Dievu, gan vienkārši sēdēt un lūgt.

Otrā diena sākās ar brokastīm, pēc tam sekoja svētbriķis (šķūnī), kā arī notika duskusijas. Katru dienu bija sava tēma, savs uzdevums, kuru bija nepieciešams veikt katrai komandai. Mēs, latvieši, bijām viena vesela komanda. Sākumā bija diezgan grūti vienam otru iepazīt un saprast, bet pēc tam tas viss notika pats no sevis. Vienmēr izrunājām, ja kaut kas nebija skaidrs, kā arī, ja mūsu starpā radās kādas nesaskaņas.

Tā gāja diena no dienas. Iemācījāmies braukt ar laivām. Dažs no mums gan to jau prata. Mūsu komandas „galva” bija Matias, viens no vāciešiem. Viņš ļoti labi sapratās ar mums angļu valodā, jo vienīgi Ieva prata vācu valodu.

Katru dienu pēc pusdienām devāmies uz radošajām darbnīcām – varēja taisīt krēslus no koka, aplieņot kreklus, pīt pīnītes no diegiem un veidot kaklarotas no kokosriekstiem. Launagā vienmēr pasniedza garšīgas maizītes vai kādus kārumus ar kafiju vai tēju.

Kā vienu no spilgtākajiem notikumiem varu minēt pārgājienu un laivu braucienu. Pārgājiens ilga divas dienas, tas patiešām nebija viegli. Nesām smagas somas un nogājām kādus padsmi kilometrus ar kājām. Nonācām ļoti skaistā vietā pie ezera, uzcēlām teltis un iekurinājām ugunsgrāvis. Vakarā sēdējām pie ugunsgrāvis un dziedājām kristīgas dziesmas, kā arī vienkārši runājāmies un baudījām lielisko saulrietu virs ezera. Arī laivu brauciens bija lielisks, tas gan ilga trīs dienas. Pirmajā dienā bija diezgan grūti airēt, jo vējš bija tieši pret mums, bet cīnījāmies, cik spēka, un nonācām gala mērķī. Tur uzcēlām teltis un paēdām vakariņas. Mūs sagaidīja daži vācieši un vakarā kopā ar viņiem pavadījām laiku runājoties un dziedot pie ugunsgrāvis. Otrajā diena bija daudz vieglāk airēt. Nekad neaizmirsīšu skatu, kad braucām ar laivu pa upīti, kas svienoja divus

ezerus. Skats bija kā pasakā – koki, rāms ūdens, viss zaļš un pilnīgs miers. Liekas, ka tajā mirklī, kad bijām tur, visi kļuva miera pilni un baudīja lielisko skatu. Neaprakstāmi...

Katra diena bija pilna ar neparastiem piedzīvojumiem, lūgšanām, slavēšanu, spēlēm, sadraudzību... Bija tik daudz kā, ka to visu nemaz nevar izstāstīt. Ak jā, futbols, to pavisam piemirsu! Tas bija jautri, bijām izveidojuši divas komandas – Pienīgie un Rieksti. Tas, kas notika uz futbola laukuma, bija neaprakstāms, tik ļoti varēja just, ka tas ir kristīgs futbols. Protams, mūsu starpā valdīja konkurence, bet tas nebija svarīgi. Mana komanda ieguva 7. vietu (pavisam bija 8). Spēlējām prieka pēc, ne ar mērķi vinnēt vai iegūt balvu, bet gan sadraudzēties ar vāciešiem un izbaudīt spēli.

Nometnes laikā varējām iepirkties īpašā kioskā, kas atradās galvenajā nometnes ēkā. Rindas tur bija nepārspējamās, katrs dalībnieks gribēja kādu saldumiņu, ar kuru varētu panašoties, skatoties futbolspēli vai naktī gulammaisā.

Katrs no mums, latviešiem, sajūtāmies ļoti īpaši, ikviens tika atzinīgi novērtēts.

Vienalga, vai kāds bija vecāks, vai jaunāks, vienalga, vai kāds bija smaidīgāks par otru, mēs katru pieņemām tādu, kāds viņš ir. Katra diena, katra minūte tur bija piepildīta, vērtīga un aizraujoša, kaut arī, protams, bija brīži, kad gribējās mājās un pabūt vienam.

Pēdējā vakarā svinējām īpašu svētbriķi. Nopietnajā daļā katrs no dalībniekiem varēja sniegt priekšnesumu. Kāds vienkārši dziedāja, kāds dejoja, kā arī kāds bija izdomājis spēli. Lai arī sākumā bija grūti mums visiem saprasties, bet beigās pat bija grūti šķirties. Ar vāciešiem bija viegli komunicēt, jo viņi arī bija atvērti un draudzīgi. Bija arī iespēja sūtīt vēstules viens otram.

Tā nu pagāja divas nedēļas Zviedrijā kopā ar vāciešiem, ar visu auksto ūdeni un visu gulēšanu teltī. Bet tam visam pāri Dieva mīlestība, kas mūs pavadīja visas nometnes garumā.

Anna Ābola
(Doles-Ķekavas draudze)

**Lūk, arī dažas citu dalībnieku
atsauksmes:**

Es vēl nekad iepriekš nebiju bijis uz tāda veida nometni, bet es to atceros tikai ar labu. Esmu tiešām pozitīvi iespaidots un neaizmirsīšu visu interesanto, ko piedzīvoju šajā nometnē. Es novēlu visiem uz tādu nometni aizbraukt, jo neviens nenožēlos to, ko tur redzēs un piedzīvos!

Sebastians Plaudis,
Doles-Ķekavas draudze

Man ļoti patika šī nometne, jo es tās laikā uzzināju ļoti daudz jauna, iepazinot ar daudziem „cietiem riekstiem”. Patiesībā biju iedomājies, ka šī nometne nebūs īpaši interesanta un ka vadītāji būs pats jaunākais, kas vien var būt, bet nometnes laikā manas domas mainījās. Praktiski viss, ko biju iedomājies, bija DAUDZ DAUDZ DAUDZ foršāk! Visi bijām ļoti draudzīgi un nebija nekādu nenormālu strīdu, un vadītāji bija vienkārši SUPER! Man šī nometne palikusi atmiņā tikai ar labām lietām, un arī tagad es gandrīz katru dienu vēl atceros kādu jauku brīdi no šīs nometnes.

Laima Miltiņa,
Katlakalna draudze

Nometnē ieguvu jaunus, labus draugus! Labas emocijas, daudz jauku brīžu! Un patika pilnībā VISS!

Atis Grudulis,
Doles-Ķekavas draudze

Man ļoti patika futbols un nakts pārgājiens. Bija arī interesants kanoe un pārgājiens ar kājām, kaut gan man ne pārāk patika – it īpaši ezers. Tas bija ļoti netīrs un duļķains. Toties man patika aukstās dušas. Tās bija vienkārši super. Nometne man deva pieredzi dzīvošanai teltīs.

Alans Štāls,
Katlakalna draudze

31.oktobris – Reformācijas svētki jeb Ticības atjaunošanas diena.

KĀPĒC TO SVINAM?

15 gadsimtu laikā Baznīcā ieviesušās dažādas maldu mācības, vairākās lietās tā būtiski atkāpusies no Jēzus mācītā, kļuvusi ļoti pasaulīga. Dievkalpojumi notiek latīniski, Bībele tautai nav pieejama. Daudzi garīdznieki piekopj amorālu dzīves veidu un ir vairāk ieinteresēti politikā un ekonomikā nekā Kristus sludināšanā. No baznīcēniem tiek prasīti lieli nodokļi, par naudu tiek pārdotas grēku atlaides, sauktas par indulgencēm. Visur zeļ mānticība.

Reformācijas “pionieri” jeb priekšteči – Džons Viklifs Anglijā, Jans Huss Čehijā (15.gs.). No jauna atklāj Bībeles patiesības un sludina tās arī tautai. Tie, kas nepakļaujas pāvesta varai, tiek izslēgti no Baznīcas, vajāti, apsūdzēti ķecerībā un sodīti ar nāvi.

1483.gada 10.novembrī kalnrača ģimenē Vācijā piedzimst Mārtiņš Luters. Tiek dievbijīgi audzināts. Studējis tieslietas, filozofiju. Meklējot Dievu, iestājas augustīniešu klosterī un kļūst par mūku, iegūst arī teoloģijas doktora grādu. Jautājums, kas nedod mieru: kā atrast žēlastības pilnu Dievu. Nelīdz ne lūgšanas, ne gavēšana, ne strādāšana. Mieru iegūst tikai, kad Bībeles studijās ir nonācis līdz vēstulei romiešiem un izpratis 1.nodaļas 16.,17.pantu – ka taisnošana ir Dieva dāvana cilvēkiem caur ticību, Kristus upura dēļ, un to nevar iegūt ar labiem darbiem vai par naudu.

Sašutis par Baznīcas patvaļu un maldu sludināšanu un vēloties uzsākt diskusiju, 1514.gada 31.augustā pie Vitenbergas baznīcas durvīm Luters piesit 95 tēzes, kurās izklāsta Bībeles patiesības un savus uzskatus. Tās ātri izplatās pa visu Vāciju. Sākas konflikti ar pāvestu, viņš liek tēzes atsaukt. Luters neatkāpjas, tiek izslēgts no baznīcas un, lai izvairītos no nāvessoda, ir spiests bēgt un slēpties.

Vairākus gadus pavadot sava drauga pilī Vartburgā, Luters turpina iesākt. Tiek pārtulkota Jaunā Derība vācu valodā, sarakstīta mācību grāmata – katehisms, sacerētas dziesmas un sprediķi. Galvenie principi – tikai raksti, tikai ticība un tikai žēlastība (*sola Scriptura, sola fides, sola gratia* – lat.).

Reformācija izplatās vispirms Ziemeļvācijā, tad citās Eiropas valstīs, vēlāk arī pārējās

pasaules daļās. Luterā laikabiedri un ideju atbalstītāji ir F.Melanhtons, U.Cvinglijs, Ž.Kalvins u.c. Izveidojas 3 baznīcas virzieni – luteriskā, reformētā un anglikāņu baznīca. No tām 19.gs. atdalās atkal jauni strāvājumi – baptistu, vasarsvētku, septītās dienas adventistu kustība, pestīšanas armija u.c.

Latvijā reformācija ienāk ap 1521.gadu līdz ar mācītājiem A.Knopki un S.Tegetmeijeru no Vācijas, vispirms Rīgā, tad arī Vidzemē, Kurzemē. Pirmais latviešu luterāņu mācītājs ir N.Ramms.

Kā svinamu dienu luterāņu un citās protestantu baznīcās 31.oktobri atzīmē kopš 1667.gada.

UZMANĪBU – HALOVĪNI!

31.oktobris pazīstams arī kā *Halloween* (angl.) vakars. Tie ir seni pagānu svētki, ko ķelti Īrijā, Anglijā, kā arī ciltis Francijā un Vācijā svinēja viņu druīdu priesteru vadībā savam nāves un tumsas valstības dievam Sameinam. Raganas un burvji pulcējās sanāksmēs, no kā izveidojās “melnā mise”. Tēvreize tika skaitīta no otra gala, tika dzertas dzīvnieku asinis no dzīva upura, kurš lēni mira uz viņu altāra. Altāri dekorēja mironģalva vai viss ģindenis. Šim nolūkam 31.oktobra naktī atraka kapus, lai šīs lietas dabūtu. Ar visām šīm izdarībām tika dievināts sātans. Tiem, kuri nedevis viņam pieņemamu dāvanu, tai skaitā arī cilvēku upurus, tika atmaksāts, aizdedzinot mājas, nonāvējot lopus u.tml. Šī “tradīcija” dažādās ļaunuma pakāpēs turpinās arī šodien.

Halovīnos tiek izmantoti dažādi simboli, tomēr tie nebūt nav tik nevainīgi, kā daudziem liekas. Piemēram, ķirbis, kurā izgriezta izķemota velna seja un kas tiek lietots kā lukturis. Sākotnējā tradīcijā šāda veida sakņu trauku svecēm izmantoja cilvēku taukus. Vampīru, spoku un raganu daudzveidīgie attēlojumi pārstāv tumsas valstību, un to izmantošana var būt arī riskanta. *Halloween* talismans – melns kaķis – pēc druīdu ticējumiem iemieso ļaunos garus. Ietērpjoties briesmoņu tērpos un maskās, cilvēki aizliedz sevi kā Dieva radījumus un pagodina sātanu.

Halloween svētku ideja jau no paša to iesākuma bija bezdievīga. Kā tāda tā turpinās vēl šodien, laika gaitā bagātīgi papildināta un šodienas sabiedrības adaptēta. Tā ir diena, kad tiek izsmiets un zaimots patiesais Trīsvienīgais dzīvības devējs – Dievs. Ļaudis tiek apmānīti,

radinot pie uzskata, ka velns un raganas ir tikai pasaku tēli, par kuriem var pasmīnēt, ka bailes ir patīkamas dvēseles izjūtas, ka šausmīgais ir skaists un ka ar ļauno var brīvi spēlēties un jokot.

Kristiešu pienākums ir mācīt pazīt šo nepatiesību saviem bērniem un kā vienotai ģimenei nepiedalīties šajās izdarībās. Sātans valda pasaulē caur visādiem kārdinājumiem, lai arī ticīgie tiktu iesaistīti izpriecās, kas pirmajā brīdī liekas pavisam nevainīgas un uzjautrinošas. Nezinādami to, mēs dodam velnam iespēju ienākt mūsu dvēselēs. Pašiem piedaloties un ļaujot arī bērniem piedalīties un tērpties atbaidošā izskata kostīmos, mēs caur to liekam viņiem apgūt šīs pagāniskās tradīcijas, kas neapzināti ved pie Dieva zaimošanas un ļaunuma iemiesošanās pašā, kas var novest pie nepatīkamām un grūti likvidējamām sekām visa mūža garumā.

Ja Jēzus ierastos *Halloween* vakarā un redzētu visu, ko ļaudis dara, ko Viņš justu, domātu, teiktu un darītu?

*no māc.J.Medņa grāmatas
“Halovīni – Dieva vai sātana godināšana?”
(pieejama arī mūsu draudzes bibliotēkā)*

VELTĪJUMS BAZNĪCAI

*Kas Tu uz debesīm raugies
Tu baltā baznīca, -
Lūdz, lai es daiļi jūtu
Un lūgšu es tevīm līdz!*

*Lūdz, lai ar gaišu dvēseli,
Ar gaišām domām šeit nākam, -
Lai nemiers, rūgtums un bēdas
Sadzīst bez sāpīgām rētām!*

*Es nekautrējos no as'rām –
Kas dažreiz iezogas acīs;
Jo tas, ko es šeit dzirdu,
Šķiet, arī man ir sacīts!*

*Tik gaiša un tik cēla
Stāv baznīca gadsimtus garus!
Es lūgšu, lai Tu vēl ilgi
Sniedz mieru un patvērumu!*

Ruta Bīlande

(Doles – Ķekavas draudze)

*Iepazīsimies – vēl viena mūsu prāvesta iecirkņa
baznīca –*

BULDURU BAZNĪCA

2010. gada 27. jūnijā Bulduru evaņģēliski luteriskā baznīca atzīmēja 121. gadskārtu (iesvētīta 1889.gada 29.jūnijā). Savulaik par "Meža kapelu" nosauktā baznīca savā dzīvē pārdzīvojusi visu, ko līdzīgi izcietusi visa mūsu tauta: brīvas valsts dzimšanu, karus, pazemojumus, atdzimšanu.

Zemes gabalu, uz kura uzcelta Bulduru baznīca, savulaik dāvinājis Krievijas imperators Aleksandrs III ar konkrētu norādi – dievnama celtniecībai. To projektējis arhitekts Hermans Hilbigis. Tolaik ēka tika uzbūvēta atpūtnieku vajadzībām, tāpēc tā ir tik netradicionāla. Lielākoties visām baznīcām altāris atrodas austrumos, bet Bulduru baznīcai tas ir rietumos, jo tieši ap pusdienas laiku, kad atpūtnieki bija izgulējušies un devās uz baznīcu, saule apspīd altāri, uz tā konstrukcijām veidojot mežģīņu rakstu.

No 1953. gada līdz 1992. gadam ēkā atradās Latvijas Valsts kino–foto–fono dokumentu arhīvs. Dievnams arhīva vajadzībām tika kapitāli pārbūvēts. Sabojāts griestu segums, sienas un grīda, aizbūvēts balkons, iznīcinot balkona koka apdari un atbalsta kolonas. Zāles telpa sabūvēta ar ķieģeļu starpsienām 50 cm biezumā un 5 metru augstumā pārsegta ar dzelzsbetona paneļiem. Izveidota ēka ēkā. Altāra telpa pilnīgi aizmūrēta ar ķieģeļiem, tās vietā izrokot bedri apkures katla novietošanai. Pazūd zāles soli, kancele, ērģeles, zvans, lustras, altāra piederumi. Turklāt, uzceļot dzelzsbetona monsturu - sanatoriju "Belorusija", tiek aizsegta pat iela, lai cilvēkiem būtu liegta iespēja redzēt Vidus prospekta dominanti – Bulduru baznīcu.

1991. gada sākumā notiek Bulduru ev. lut. Draudzes dibināšanas sapulce, jo Bulduru baznīcā nekad nav bijusi patstāvīga draudze, taču jau pēc 5 gadiem gandrīz visa draudze, kurā ir 54 locekļi, seko

mācītājam Ilāram Plūmem un pievienojas jaunizveidotajai ārpus Latvijas ev. lut. Baznīcas dibinātai luterāņu Baznīcai jeb Konfesionāli luteriskajai baznīcai. 1996.gada rudenī ar LELB Konsistorijas lēmumu tiek atjaunota Bulduru evaņģēliski luteriskā draudze. Palīgmācītājs Guntis Dišlers un Latvijas kristīgās akadēmijas rektore Skaidrīte Gūtmane sāk pulcēt atlikušo Bulduru draudzi uz dievkalpojumiem kristīgās akadēmijas telpās. Draudze iegūst jaunus locekļus. Tās skaitliskais sastāvs pieaug. Sāk darboties svētdienas skola. Vēl pēc 2 gadiem draudzes priekšnieks Juris Mušperts saņem baznīcas atslēgas un draudze atgriežas Bulduru baznīcā. Pirmais dievkalpojums notiek **1. novembrī** – Ticības atjaunošanas dienā – Reformācijas svētkos. Kopš tā laika notikuši aktīvi baznīcas atjaunošanas darbi. 2004. gada oktobrī pāri Bulduriem noskanēja jaunā baznīcas zvana skaņas. Baznīcas altāris, kancele un lasāmpults ir Rīgas Amatniecības vidusskolas audzēkņu diplomdarbs. Virs altāra velvī lasāms **"DIEVS IR MĪLESTĪBA"**.

Lēnām, soli pa solim, attīroties, baznīca un draudze sākusi apzināties savu nozīmi Jūrmalas pilsētas sakrālajā un kultūras dzīvē. Sakārtojoties baznīcas telpām, paplašinās arī darba lauks draudzes locekļu aktivitātēm. Kopš Atmodas laika Bulduru draudzē kalpojuši mācītāji Viesturs Bambāns, Reinis Kulbergs, Dzintars Laugalis, Raitis Evamois, Guntars Dimants Artis Druvietis u.c. Pašlaik draudzē kalpo mācītāji Ingus Dāboliņš un Ivo Grantiņš. Dievkalpojumi Bulduru baznīcā notiek svētdienās plkst. 13:00.

- **Dievkalpojumi svētdienās**
plkst.10
- Lūgšanu vakari trešdienās plkst.19
- Bībeles studijas ceturtdienās
plkst.18.30
- Svētdienas skolas nodarbības
bērniem sestdienās plkst.11.00
- Mācītāja pieņemšanas sestdienās
plkst.10.00 – 12.00, kā arī pirms
un pēc dievkalpojuma vai
individuāli vienojoties (māc.Raivis
Martinsons, tālr. 67936059 vai
29538913, e-pasts:
raivis.martinsons@inbox.lv)

Latvijas Republikas
Proklamēšanas dienai veltīts
SVĒTKU DIEVKALPOJUMS
Doles – Ķekavas ev.lut.draudzē
18.novembrī plkst.11
Piedalās Ķekavas jauniešu vokālais
ansamblis

21.novembrī plkst.16.00
Doles - Ķekavas ev.lut.draudzes kapos
Mirušo piemiņas dienas svētbrīdis jeb
Svecīšu vakars

**VAI ESI PAMANĪJIS,
KA MŪSU BAZNĪCĀ IR ARĪ...**

*... informācijas dēļi un durvis, kur esi aicināts apstāties,
izlasīt un atcerēties to, kas tur uzrakstīts;
... galdiņš, no kura vari paņemt līdzī uz mājām dažādus
noderīgus bukletus;
... palodzes, gar kurām noejot, būsī it kā pabijis klāt visos
draudzes svarīgākajos notikumos, pateicoties bagātīgajam
fotomateriālam;
... skaisti noformēti, jauni baznīcas un draudzes vēstures
stendi;
... grāmatu galds un bibliotēka, kas piedāvā tev iespēju
pieaugt ticībā lasot un izlasīto praktizējot dzīvē?
Izmantosim to! ☺*

Ieskatieties arī mūsu draudzes mājas lapā
kekava.lvb.lv

DIEVKALPOJUMI ADVENTA UN ZIEMASSVĒTKU LAIKĀ

28.novembris – Adventa 1.svētdiena plkst.10
Uzstājas Doles - Ķekavas luterāņu draudzes
jaunieši un svētdienas skolas bērni

5.decembris – Adventa 2.svētdiena plkst.10
Piedalās Ķekavas mūzikas skolas audzēkņi

12.decembris – Adventa 3.svētdiena plkst.10
Piedalās Ķekavas kultūras nama sieviešu koris
„Daugaviete”

19.decembris – Adventa 4.svētdiena plkst.10
Ķekavas kultūras nama bērnu vokālais ansamblis
„Cīrulītis”

24.decembris – Ziemassvētku vakars plkst.18
Piedalās Ķekavas kultūras nama jauniešu vokālais
ansamblis

25.decembris - Ziemassvētki plkst.10
Piedalās Ķekavas kultūra nama vīru koris
„Ķekava”

Doles – Ķekavas draudze sadarbībā ar TC
Liiba rīko LABDARĪBAS AKCIJU, kurā būs
iespējams mainīties apģērbiem, apaviem un citām
noderīgām lietām vai arī tās vienkārši ziedot. Akcija
noritēs TC Liiba telpās no 15. novembra līdz
5.decembrim darbdiņās plkst.17.00 – 20.00 un
brīvdienās plkst.12.00 – 15.00 (laiki var arī nedaudz
mainīties). Ja cilvēks atnesīs mantas citā laikā, tad
viņam būs iespēja tās atstāt Info centrā. **Sirsniņš**
lūgums atsaukties brīvprātīgos draudzes locekļus,
kas vēlētos kalpot šajā akcijā dežurējot.
Pieteikties draudzes kancelejā.

Atsauksmēm un ierosinājumiem rakstīt:
ramart@inbox.lv Tālr. 28768453
Par numuru atbildīgā Antra Martinsone

Doles - Ķekavas ev. luteriskā draudze

Rīgas iela 75, Ķekava, Rīgas rajons

kekava.lvb.lv

Bet, cik Viņu uzņēma,
tiem Viņš deva varu kļūt
par Dieva bērniem, tiem,
kas tic Viņa Vārdam,
(Jn 1:12)
